

наричатъ *Чуминъ-день*. Той въобще се разпореждалъ съ болеститѣ и държалъ чумата вързана, която разпращаль да ходи по свѣта. Него день мѣсятъ пати, намазватъ ги съ медъ и раздаватъ отъ тѣхъ за здраве на децата и за *сладки и медени*. Последнитѣ били невидими жени, които разнасяли болеститѣ.

Въ село което е заоравано, тоя день обикалятъ браздитѣ около селото, спиратъ се на кръстопжтъ и тамъ подаватъ отъ пититѣ за здраве.

Власовъ-день — 11 февруари. Св. Власъ се счита за покровитель на добитѣка изобщо. Легендата за покровителствуването домашнитѣ животни отъ тоя светия е изникнало отъ съзвучието на името му съ езическото божество Власъ, което въ старо врѣме се е считало за тѣхенъ покровитель. Подобно прехвърляне атрибутитѣ на езическитѣ божества върху християнски свѣтци се среща начесто.

Овчаритѣ празднуватъ тоя день като праздиикъ на вълната. Ако не го празднуватъ, то вълната на агнетата, които се родятъ нея година, щѣла да бжде остра.

На св. Власъ не впрягатъ добитѣка, но зематъ помалко влакна отъ него, които отпосле служатъ за лѣкуването му.

На югъ отъ Перушица, на едно високо мѣсто има могила наричана Власовица, дето нѣкога си имало черкова св. Власъ. Въ турско време на това мѣсто коляли курбанъ, което е вече изоставено. Но и сега всѣка година на Власовъ-день ония които иматъ добитѣкъ, отиватъ да палятъ свѣщи на развалинитѣ на черковичето. Обикновено това сж момчетии, които на връщане отъ тамъ се нареждатъ едно по друго, спущатъ се тичешкомъ изъ стрѣмнината къмъ селото и ония които иматъ волове, турятъ си показалцитѣ на главата, на подобие на волскитѣ рога, и мучатъ му-у-у, му-у-у! а имащитѣ само другъ добитѣкъ, цвилятъ, реватъ, блѣятъ и пр. Преди години въ тая манифестация земали участие и възрастни мжже. Презъ деня пѣкъ нѣкои земледѣлци излизали по харманитѣ да се борятъ, по подобие на това както правятъ воловетѣ, и мукатъ като тѣхъ.

Сирница. — Третята недѣля преди Велики пости се нарича „редова“ и „рушка“; презъ нея въ срѣда и петѣкъ се блажи. Следващата недѣля се казва „преска-